

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

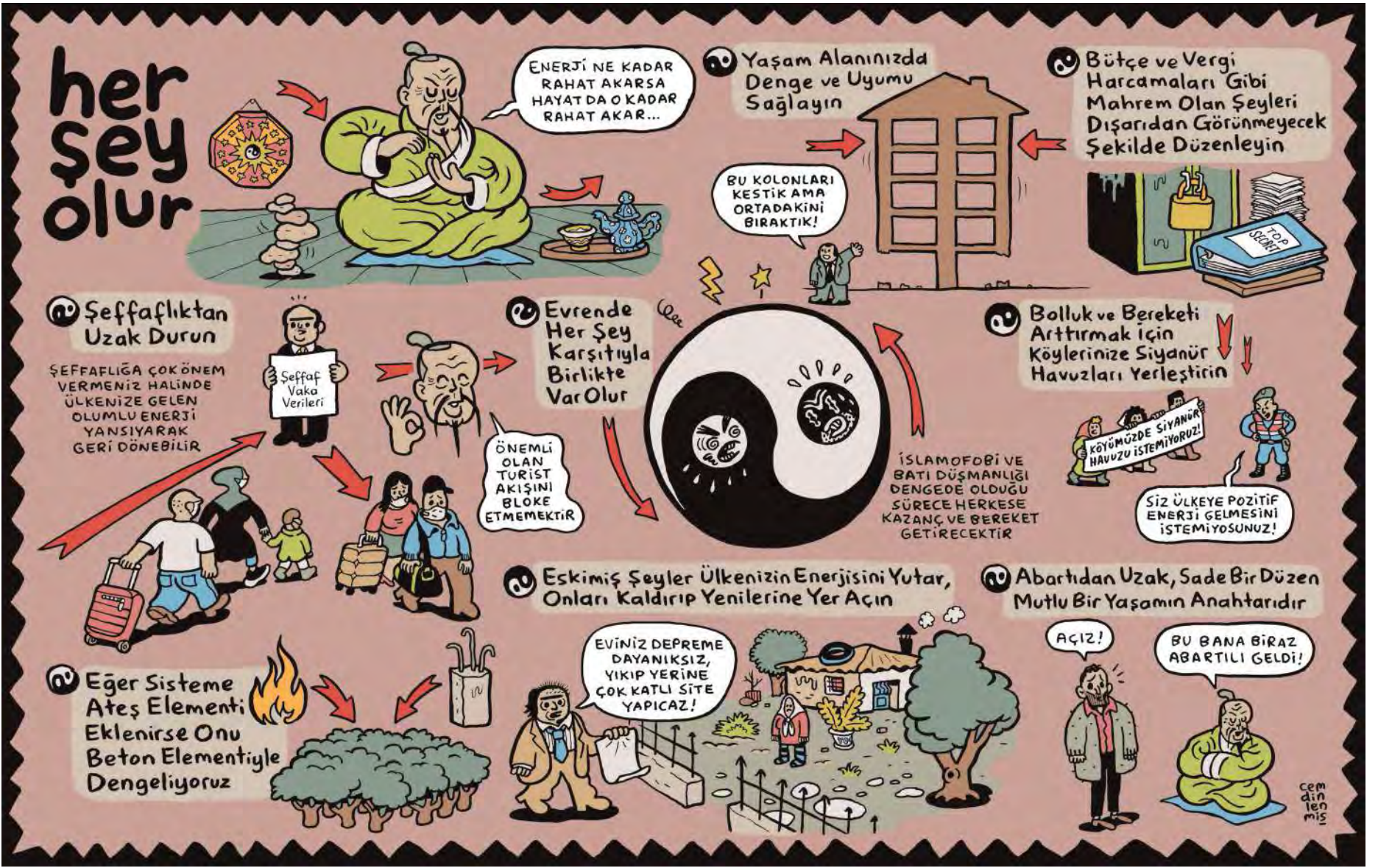
İzmir depreminin ardından
her depremten sonra olduğu gibi
"Deprem vergileri nereye gitti?"
sorusu gündeme geldi

BAKALIM
DEPREM ÇANTAMIZ
NE DURUMDA... AAA!

ACİL
DURUM
ÇANTASI

BİSKÜVİLER
BAYATLAMIS
AMA ÇOK GÜZEL
VIŞNE SUYU VAR,
VERİYİM Mİ BİRAZ?

akıl Fikir Ofisi
Barış UYGUR

Sahibinden ikinci el bilimde bu hafta

Kendimi bildim bileli, necip basınımız ve

kiymetli akademyamız, tercüme ettiği kavramlar üzerinden gündemler yaratır; tercüme ederken karşılığı olup olmadığını pek sorgulamadan yirmi kilometre çapında on kilometre yüksekliğindeki dünyanın en büyük havanında, bir kaç damla suyu döver ha döver döver.

Biliyorsunuz, son dönemde X,Y,Z kuşağı diye adlandırıyorlar nesillerimizi. Bu kuşaklara ait olduğu ileri sürülen özellikleri hiç acımadan, gözünün yaşına bakmadan dilimize çeviriyor; pırl pırl analizler, krapon kâğıdı süslemeli saptamalar ve FullHD çıkarımlarla, sorumluluk sigortası yaptırmaya gerek görmemiş bir fil gibi züccaciye dükkânında fiş fiş kayıkçı oynuyorlar.

Doğrusu X kuşağını evvel eski bildik. Çoğumuz için okuyup da “Millet ne hayatlar yaşıyor anasını satayım,” dediğimiz bir gençlik kitabının adıydı (Lisede okunan, Beyaz Zenciler ve 645’in çıkardığı beat kuşağı kitapları kategorisinde). Öğrendik ki X kuşağı, 1965 - 1980 arasında doğanların nesliymiş. Bu neslin kendisinden öncekiler ve sonrakilerle ciddi farkları varmış, çok merak ediyorsanız google’larsınız, ben feci sıkıldığım için üşeniyorum valla.

Tahmin edebileceğiniz gibi orijinalinde de Barnum sirkinin sahibi Barnum abimizin falcılık yaparken kullandığı ve aslında herhangi bir insan için kullanıldığında kimsenin itiraz etmeyeceği bir takım özellikler bunlar. Falım sakızlarının içine koyup salsanız, millet cak cak sakız

çiğneyip pat pat balon patlatırken pek rahatlıkla üzerine alınabilir.

“Tabii ben X kuşağı olduğum için kendimi güvende hissetmek isteyen ve özgürlüğüme düşkün bir bireyim.”

“Aa ne tuhaf ben de Koç burcu olduğum için özgürlüğüme düşkünüm ve kendimi de güvende hissetmek isterim.”

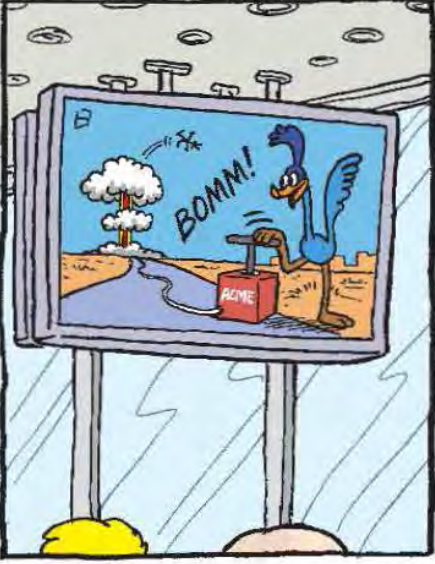
“Hay allah ben ikisine de girmiyorum, o hâlde köle olmak ve mal değneği gibi sürekli diken üzerinde yaşamak isteyen bir bireyim demek ki.”

Eskiden böyle kuşaklardan falan, sadece Ercan Arıklı’nın tırnaklarını beğendiği için gazeteci yaptığı necip dergicilerimiz, bilhassa da çocuk yapar yapmaz “Şimdi doğan çocuklar indigo çocuklar, çok duyarlılar!” “Bu yıllarda doğan çocukların aurası nur saçıyor, pek başkalar!” “Bu yıllarda doğan çocukların bokunda boncuk var, saydım bizimkinde tam 33 tane!” diye babaannesinin tesbihini yutmuş veletlerinin fotoğraflarıyla sekiz sayfa haber yaparlardı. Yaparlardı da biz onları okur geçerdik. Ama şimdi ciddi ciddi X kuşağı, Y kuşağı, Z kuşağı analizlerinden geçilmiyor ortalık. Üstelik kendini doğrulayan kehanet gibi, birileri bu kuşakları tanımladıkça, kendilerini bu kuşaklardan birinde konumlandırırlar da bu tanımları alıp giyiniyor, güzel oldu zannedip geriniyor.

Aslında yine ses etmeyecektim ama baktım Amerika’nın roaring 20’s denen döneminden savaş sonrası baby boomer kuşağına kadar her şeyi stok fazlası mallar, şimdi bitiyor kalmasın diye Türkiye’ye getirmişler. Artık baby boomer falan derken çevirmeye bile zahmet etmemişler. Gerçi çevirseler, işin sakatlığı da anlaşılacak zira Türkiye’nin “baby boomer” denebilecek kuşağı

cumhuriyetin ilk kuşağı. “On yılda on beş milyon genç” lafının esbabı mucibesi. Balkan savaşları, cihan harbi, sürgünler, tehcirler, katliamlar, soykırımlar, kurtuluş savaşı derken ülkede adam kalmamış. Nüfus seferberliği, hızla artmaya başlayan nüfus (ki o kadar az ki, herkes kendi kapısının önünde bir tane doğursa artıyor) al sana ikinci dünya savaşı sonrası Amerika ve Kanada’da “Ulan ne yapacağız bizim nüfus azalıyor, herkes üresin çoğalsın,” kampanyalarının sonucu olan Baby Boomer kuşağı.

Size kaba etimden uyduracak değilim, bu “baby boomer” hadisesi acaba evrensel miydi diye irdeleyen bir iki araştırma okudum, biri sağolsun Türkiye’yi de dahil etmiş ama hem ikna edici değil; hem de 1923-45 döneminin Türkiye istatistiğine ne kadar hâkim de, elmalarla armutları toplayıp çıkarım yapmaya kalkıyor bilemedim. Ama sözün kısası, onlardaki baby boomer’la bizdeki; aynı şey de, aynı kuşak da değil arkadaşlar. Onların X kuşağı dedikleriyle o dönemde Türkiye’de doğanlar arasında da zerre kadar alaka yok. Eskiden “sahaya indik” diye aslında iyi seçilmiş binlerce kişiyle yapılması gereken araştırmaları, Hergele meydanında önlerine çıkan on kişiyle yaparlardı. Şimdi daha da kötü: Artık twitter’da facebook’ta “Z kuşağıyla ilgili bir çalışma için linkteki anketi doldurur musunuz” diye iyiden iyiye güvenilirmez hâle gelen araştırmalarla tamamen uydurma bir literatürü tuğla tuğla döşüyorlar. En büyük tehlike de zamanında çocuğunun bokunda boncuk arayan parlak dergiciler gibi illa kendi yaşadıkları dönemi, geçişleri, dönüşümleri dünya tarihinin orta noktasına koymak istiyorlar. Şu an her ne oluyorsa en önemlisi o, şu an her ne oluyorsa en benzersizi o. E o da sosyal bilim falan değil gazetecilik be abicim. (E gazeteciliğin ne kötü yanı var? Bence yok. Ama bir akademisyene “sen bilim değil gazetecilik yapıyorsun,” demeyin. Yalnızken demeyin en azından. Ya da benim gibi böyle araya mesafe koyup söyleyin.)

“Birader Sen Beni mi Çiziyorsun?”

Üç yıl önce üniversitenin son senesinde psikoloji diplomasını alabilmek için zorunlu olan stajımı Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’nde kadın hastaların kaldığı bir kapalı serviste yaptım. Güvenlik gerekçesiyle kulpsuzlaştırılmış

kilitli kapılarla dolu bir koğuştaki, çok ağır bir tedavi gören hastaların ilaçlardan kalan kısıtlı enerjileriyle verimli vakit geçirmelerine destek oluyordum. İzinli vakitlerinde ya beraber resim çiziyor ya da bahçede volta atıyorduk. Bunlar bir işe yarayabildiğimi hissettiğim bana mutluluk veren anlardı. Vizit denilen yeni hasta kabulü ve eskilerin kontrolü ise benim için tam bir işkenceydi.

Lisenin son yıllarında hayatın anlamsız olduğuna dair -o zaman bana kişisel olduğumu sandığım- bir tezim vardı. Fonda 1991 Metallica Moskova konseri çalıyordu ve okul ve ebeveynler başta olmak üzere bütün otoriteler geçersiz, bütün kadim öğretiler benim için yalandı. Üniversite hayatım boyunca aynı anlamsızlık duygusu, bu sefer çeşitliliği ve hoşgörüsü yüksek bir şarkı listesi ve temel felsefi akımlar ile aromalandırılmış bir şekilde sürdü. Liseye ek olarak bu sefer çevremde benim gibi “bize dayatılan değerlere” inanmayan, saçını aynı benim gibi uzatan onlarca insan vardı. Bu “yoldaşlar” yıllar geçtikçe önce saçlarını kestiler (ve daha yakışıklı oldular; “neydi eskiden o öyle ya” ile karşılandılar); sonra hayatlarına iş, işleştirmiş hobi ya da yoga ile anlam kattılar ve bütün bu değişimler yeterince namertçe değilmiş gibi bir de “yaşamın bir anlamı yok” cümlesini ergenliğe yordular. Ben saçımı kesmeme hususunda dirensem de ergen yaftası yememek için “anlam” meselesini halletmişim gibi davranıyordum. Ama genelde 0 duygu barındıran mimikleri sebebiyle gönüllü felçli diyebileceğimiz yüzümüzden okunuyor olsa gerek, mezuniyet yaklaştıkça beni tanıyan herkes, “Senden nasıl psikolog olacak bilmiyorum?”,

“Sana uyuyamıyorum diye gelen yaşayamıyorum diye çıkar” gibi terapiden ve empatiden uzak kırıcı cümleler kurmaya başladı.

Bakırköy Ruh ve Sinir’e stajyer olarak bu önyargıların ve yoğun şüphelerin eşliğinde girdim. Okuduğum mesleğe son bir kez tutunmak ve topluma faydalı olabileceğim bir iş yapmak için son şansımı. Ama yeni gelen hastaların hastalık geçmişlerinin detaylı dinlendiği; evlilik, din, baba ve televizyondan oluşan 4 faktörün öncülüğünde uykusuzluk çeken, ağır depresyon yaşayan, hayali sesler duyan kadınların psikiyatristler tarafından terslenip boş nasihatler, ağır dozda ilaçlar ve süresiz yatıştan oluşan 3 evetle uğurlandığı bu ortamı kaldıramıyordum. Benim dışındaki psikiyatristler, asistan doktorlar, kurum psikoloğu ve hasta bakıcılar o kadar soğukkanlıydı ki... Simit çay eşliğinde çocukluk travmaları dinliyorlar; “Aa bu sefer onlar da etkilendi” derken birden asistanın bugün getirdiği keki övüyorlar; kekin kabaklılığına dair detaylarla hastaya verilen EKT (elektroşok) ve Akineton dozları karışıyor. Şiddet gördüğü için boşanmak isteyen hastaya evliliğin ve kocanın önemi, yaşamak istemeyene ikna edici olmayan argümanlarla hayatın güzelliği anlatılıyor. Hatta İranlı sinemacı Abbas Kiyarüstemi’nin “Kiraz’ın Tadı” filminden esinlenen tez canlı baş psikiyatristin hayatın güzelliğini kiraz üzerinden vurgulayan tiradı, hastanın “Kiraz’ın tadı kalmadı, her şey hormonlu” sözleriyle kesiliyor. Aynı psikiyatrist şakalarına gülmediğim için bana da sürekli sataşıyor. Suratsızlığımın dalga geçiyor. “Sen şimdiden böyleysen zamanla yok olursun. Bak ne güzel işin var. Var mı?”

Otorite kontrolü eline alıyor. Mecbur “Var” diyorum, fonda itaati tembihleyen melodiler. “Sağlığın da yerinde.”

“Yerinde.”

Seyrekleşmiş saçlarına dokunuyor. “Bak ne güzel saçların var. Değil mi?”

“Evet.”

Çocuksu ile sapık arası bir gülüşle yaklaşır fısıldıyor, “Vuruştüğün var mı?”

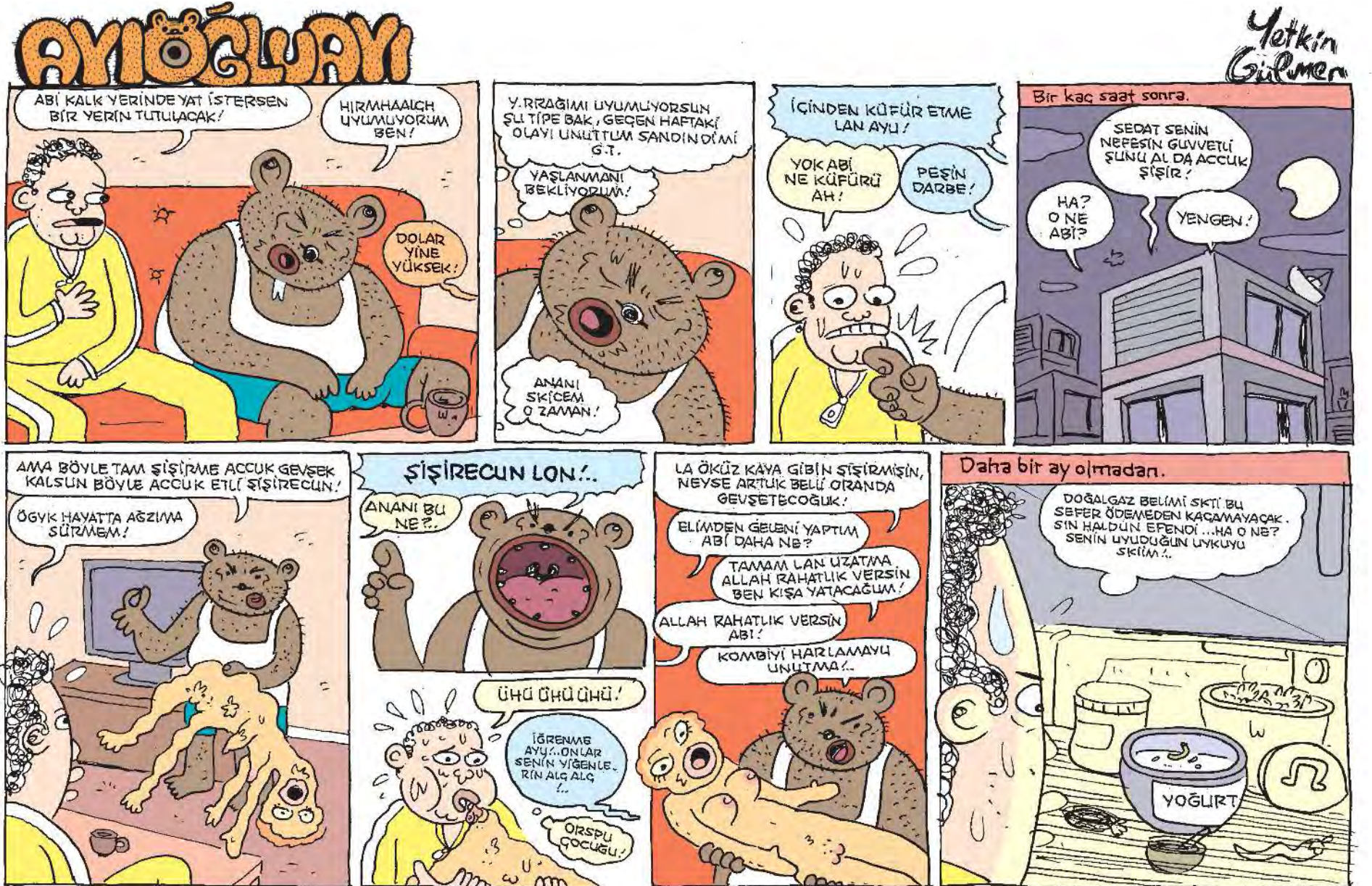
Doğru duyduğuma emin olana kadar bekliyorum. O an üstümde hissettiğim tahakküm o kadar güçlüydü ki karşılıklı saygı ve sevgi ile yürüttüğümüz 2 yıllık ilişkiyi en istemeyeceğim şekilde özetliyorum, “Var.”

“Ee daha ne? Çok üzülüyorsun, biraz ilginç şeylerle ilgilenmeyi, dikkatini dağıtmayı bileceksin. Bak mesela bu hasta ilk yatışında

“Yılmaz Güney” olduğunu iddia etmiş. Mesihî, Atatürk’ü anlarını ama Yılmaz Güney olmanın avantajdan çok dezavantajı var. Gerçekten Yılmaz Güney olsa, yarım kalmış hapis cezası var.”

Gün boyu böyle karanlık cümlelerle duymaktan geceleri uyuyamaz olmuştum. Uyuyabildiğim nadir anlar ise yine karanlık rüyalarla sonlanıyordu. Bu rüyalarla birinde kendimi bir cezaevi avlusunda idam sehpasının üstünde buldum. Kara maskeli obez cellat organı boynuma geçirdi. O an kaderime razıydım. Taburenin altımdan çekilmesini beklerken birden aklıma bir şey geldi. Kafamı kaldırdım, “Ya Türkiye’de idam kalkmadı mı?” diye sordum. Cellat şaşırıp, “Ben gündemi hiç takip etmiyorum, hep moral bozuyor.” Maskesini çıkarıp yaverine seslendi, “Sinan telefonumu getir.” Kontrol sonrası organı çözdü, beni indirdi. “Hakkını helal et. Sorun yok değil mi?” dedi. “Boynumda iz kaldı biraz ama sorun değil” dedim. “Dikkat de ettim halbuki” dedi ve ekledi “Etrafında güvenlik vs. bir iş arayan olursa haber eder misin?”

Bu uykusuz gecelerin kaçınılmaz sonucu olarak gün içinde ruh gibi geziyordum hastanede. Resim etkinlikleri ve bahçe gezileri bile çekilmez hale gelmişti. Sürekli gözlerim kapanıyor, bulduğum her fırsatta servisin dışına kaçırıyordum. Bahçedeki bankta oturup, uykuya dalmamak için elimdeki deftere acemice karikatürler karalarken arkamdan biri yanaştı, “Birader sen beni mi çiziyorsun?” dedi. İlk kez gördüğüm bu yüze verebileceğim tek cevabı verdim, “Hayır.” Ama dönüp deftere baktığımda soruyu soran kişinin çok başarılı bir portresi vardı defterimde. “Bir yanlış anlaşılma olmalı ben çöp adam bile çizemem...” diyerek kendimi açıklamak istedim, adam elimden defteri aldı ve diğer sayfalarına bakmaya başladı. Bütün sayfalar çöp adam doluydu. “Ben mecazen—” diye hayatımı kurtarmaya çalışırken seyrek saçlı psikiyatristin ırkmesiyle kendime geldim. Beni iyi görmediğini, bu halimin diğer insanları da kötü etkilediğini, bu servise göre daha hafif olan bağımlılarının yattığı AMATEM’e göndermek istediğini söyledi, ben de kabul ettim. İlkine göre daha başa çıkılabilir ve “sanat” ortamlarından bir nebze aşına olduğum AMATEM’de stajımı tamamladım. Bir daha da psikoloji adına hiçbir şey yapmadım.

BİR ÇİFT USKUR MACERASI

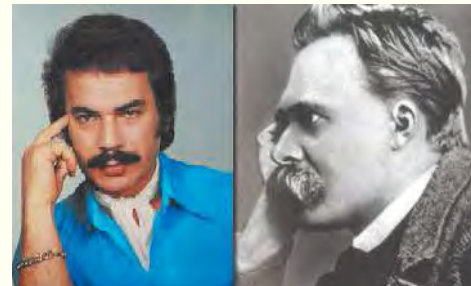
ETKİN PİŞMANLIKTAN
FAYDALANAN CESUR YÜREK.

KARŞILAŞTIRMALI
EDEBİYAT!

- * "Müziksiz bir hayat, hatadır." - Nietzsche
- * "Hatasız kul olmaz." - Gencebay
- * "Zehir değil, doz öldürür." - Goethe
- * "Kadehinde zehir olsa, ben içerim bana getir." - Emel Sayın
- * "Cehennem başkalarıdır." - Sartre
- * "Seninle cehennem ödülüdür bana, sensiz cennet bile sürgün sayılır." - Muazzez Abacı
- * "Beni öldürmeyen beni güçlendirir." - Nietzsche
- * "Ölürsem kabrime gelme, istemem." - İbrahim Tatlıses
- * "Senin dudakların şarap ve ben aşık olmak istiyorum." - Shakespeare
- * "Senin ağzını yerim ben." - Sinan Özen
- * "Halep ordaysa arşın burda." - Türk atasözü
- * "Sahlep ordaysa tarçın burda." - V.Ö.
- * "Olmak ya da olmamak." - Shakespeare
- * "Olmalı mı olmamalı mı?" - Bülent Ortaçgil

- * "Ben aramam, bulurum." - Picasso
- * "Dün gece çok aradım, aradım bulamadım." - Erkin Koray
- * "Işık, biraz daha ışıksın." - Goethe
- * "Hep karanlık, hep karanlık, yeter artık yeter." - Kayahan
- * "Bana bir kaldıraç verin, dünyayı yerinden oynatayım." - Arşimet
- * "Dünya tersine dönse vazgeçmeme." - Müslüm Gürses
- * "Kanunun bittiği yerde zulüm başlar." - John Locke
- * "Herkesi zalim, kendini alim hissetmen bile normal." - Serdar Ortaç
- * "Baba, beni niye terk ettin." - Hz. İsa
- * "Baba yorgun." - Müslüm Gürses

- * "İnsan öğretirken öğrenir." - Seneca
- * "Sonunda hicranı öğrettin bana, ben sana sevmeyi öğretemedim." - Samime Sanay
- * "Başkaları için kendinizi unutun, o zaman sizi de hatırlayacaklardır." - Dostoyevski
- * "Önümüzdeki on yıl unutamazsın sen beni." - Ayşe Hatun Önal

- * "Büyük ruhlar, ıstıraplarına sessizce katlanırlar." - Schiller
- * "Deliyim gözü kara deliyim, yakarım Roma'yı da yakarım." - Kenan Doğulu
- * "Aynı nehirde iki kere yıkanamazsın." - Heraklitos
- * "Ağustosta suya girsem, balta kesmez buz olur." - Türk atasözü
- * "Batan gün, her sabah yeniden doğar." - Catallus
- * "Güneşin doğuşu, batışı farksız." - Ebru Gündeş
- * "Ya sosyalizm, ya barbarlık." - Rosa Luxemburg
- * "Ya seninle, ya sensiz." - Nil Burak

- * "Hukuk, her şeyin kralıdır." - Herodot
- * "Alem buysa kral benim." - Mahsun Kırmızıgül
- * "Geldim, gördüm, yendim." - Sezar
- * "Dönüşüm muhteşem olacak." - Kadir Tapucu

Keyif Çayı

Yüksek zevklerim var. Hayattan zevk almayı biliyorum. Geniş bir algım ve çok çeşitli hobilerim var. Kendimi yıllar içinde iyi geliştirdiğimi düşünüyorum. 2 yabancı dil biliyorum. Tasarım, mimari ve müzik konularında meraklıyım... Hiç vazgeçemediğim bir huyum var maalesef...

Maalesef diyorum çünkü her şeyi, her illeti bıraktım, her bağımlılığımı, alışkanlığımı yendim, şu az sonra bahsedeceğim makus huyumu bir türlü yok edemedim. Şartlar ne olursa olsun, iki elim kanda da olsa, iki ayağımı tek pabuca da soksam, bir kendime 3 vergiye de versem, eve ekmek götürmesem de, çocuklarım aç, eğitimsiz kalsa da, şu keyif çayını bir türlü bırakamıyorum.

Keyif çayı öyle güzel ki. Önce kafanıza atılması gerekiyor. Peki neden çay? Bir zamanlar satranç seti atılıyordu. Bir zamanlar, eski geleneklerde mesir atılırdı ama o da şov olsun diye değil, gelenek olsun diye vardı. Mesir macunu festivaliyle keyif çayı aynı şey mi? Macun geldi mi direkt tüketebiliyorum, oysa çayın demlenmesi var, osu var busu var. Karnını da doyurmuyor, enerji filan vermiyor. Biraz tein, atarsanız içine biraz da şeker var.

Keyif çayıyla eve ekmek götürmek mümkün değil, ben de farkındayım ama ne yapayım. Çayı gördüm mü, birden tüm tutkularımdan, ihtiyaçlarımdan ve zevklerimden vazgeçiyorum. Alıyorum çayımı, uzuyorum oradan. Eve gidip keyif çayımı çıkarıyorum, bir 10-15 dakika sonra keyfim yine kaçıyor ama olsun, nasıl olsa kiloluk çayım var.

Ulaştırma ve Altyapı Bakanı, yörüngeye göndereceğimiz uydulardan bahsettikten sonra "Böylece 'uzay vatan'da daha çok söz sahibi olacağız" dedi... Tabii bakanımız vizyonu geniş değil maalesef... Uzayı biraz bilse ne kadar ufacık olduğumuzu bilirdi. Neyse canım, onun da niyeti iyi. Yörüngeye bir oturduk mu var ya kralı, tillahı, ejderhası gelsin bizi kaldırmaz yörüngeden. Uzay vatandan zamanında ucuza arsa kapatmak lazım.

Çevremdekiler inceden hasta olmaya başladılar. Hatta eczacı bir arkadaşım var. Hayallerin mesleğini icra ediyor. İstanbul'da mekan işletiyordu, şimdi Antep'te ecza şov yapıyor... Neyse, bizim eleman ikinci kere korona olmuş. Çok fena ya. O yüzden dikkatli olmak lazım, ben de sokaktayım, açıkavada filan dolaşıyorum ama HES uygulamasına hiç baktınız mı? Artık her yer haritada ışıltı ışıltı. Bakalım ne zaman bize vuracak piyango?

Bu yıl 10.5 milyar lira hasta garantili hastanelere ödenmiş. Şehir hastanesi kafası. Hastaneyi yaptırıyorsun, sonra yapana diyorsun ki "Abicim sana hasta garanti..."... Vatandaşını garantili hasta olarak görme fikri de hoşuma gidiyor. Hastaneler çalışsa da çalışmasa da hasta garantisi var, paralar akıyor... Aynı köprüler ve otoyollar gibi. Geçmesek de görmesek de paralar garanti verilmiş. Hem de nefis oranlarda. Normalde yıl içinde en yoğun olduğu gün bile verilen geçiş garantisinin üçte biri... Ye kürküm ye diyeceğim ama kürk mürk kalmadı. Tek böbrekle takılıyoruz.

Geçen sabah uyandım zurna gibiyim. Telefon yok ortada. Of var ya nasıl ter bastı. Şu anda telefon gitse, bilgisayar çortlasa... Of ya bi sıkıntı, arıza olsa bittim vallahi. Yeni telefon nasıl alırım? Yeni bilgisayarlar kaç para... İki kredi kartımı birleştirip tüm limitlerini kanıtsam bile alamıyorum. O yüzden elimizdekiyle yetinelim. Keyif çayımızı içelim, zevk çayımıza bakalım. Tadımız kaçmasın. Hepinize hak ettiğinizden çok daha iyi hayatlar diliyorum. Çünkü buna değeriz. Bir büyük düşünürün de dediği gibi "Bas bas paraları Leyla'ya, bi daha mı geleceğiz dünyaya?"... Büyük ihtimalle gelmeyeceğiz, o yüzden güzel yaşayalım. Öptüm. Kalp.

CEM GÜVENTÜRK

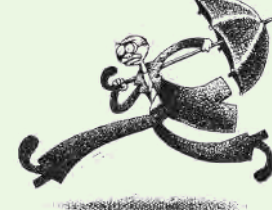

ENDİŞELENDİĞİM ŞEYLER GERÇEK OLMADIĞINDA...

"kendimi
durduracağım
değilim"

Fırat Budacı

şu an aşağıda anahtar bekliyor" dedi. İlk etapta arkadaşım annesinin neye benzediği ve bizden ne istediğiyle ilgili kafamda herhangi bir imaj oluşmadı. Uykum açıldıkça, bahsedilen bu kadının, biz gençlerden (hatta tüm ülke gençliğinden) ÜNİVERSİTE-ASKERLİK-EVLİLİK-TORUN dizilişini bozmadan istikbale yürümeyi bekleyen ve bu düzenin gönüllü bekçiliğini yapan bir anne türü olduğu bilgisi aklıma düştü. Ülkemizde, haliyle konan bir bardağın, aslı yaşam alanı olan mutfaka ortalama 3 hafta sonra kavuştuğu birçok öğrenci evi, kilometrelerce ötede yaşayan annelerin o bardağın hesabını sormaya gelişiyle telaşa kapılmıştır. Bir iki saniye içinde, aşağıda alt kapının anahtarını balkondan atmamızı bekleyen kadın tüm özellikleriyle bir bütünlüğe kavuştu kafamda. Sonra bir an dün geceyi düşündüm. Ellerindeki şişeleri kafalarına diktükçe adem elmaları bir yukarı bir aşağı oynayan tam yedi erkekğin görüntüsü gözümün önüne geldi. Ucuş şarabı diktikten sonra içgüdüsel olarak kollarıyla ağızlarını silen, ağızlarını sildikçe yine içgüdüsel olarak kadınların ne anlaşılmaz varlıklar olduğunu konuşan işe yaramaz adamları bunlar. Hatta içlerinden biri kustuktan sonra bile Bukowski dirayetiyle şarap içmeye ve kadınları bitirmeye devam etmişti. Tekrar aşağıda anahtarın atılmasını bekleyen ve bizim gücümüzün onu bitirmeye yetmeyeceği kadını düşündüm. Bu bir baskındı! Yavaş yavaş

OPERASYON

1995-izmir

aydınlanıyordum, aklıma cevaplanması gereken bazı sorular üşüşmeye başladı; mesela salondaki o adamlar hâlâ bu evde miydi? Bukowski nereye kusmuştu? Aramızda rahatlığıyla bilinen o arkadaşımızın üzerinde hâlâ sadece don mu vardı? Ok gibi fırladım yataktan. Salona ulaşınca biraz rahatladım, biri haric diğerleri (donlu dâhil) gitmişti. Yine de manzara, aşağıda anahtar bekleyen kadının bizi 19'lular için öngördüğü hayatı yıkacak kadar berbattı. Dün gece lafı değiştire koydukça eli otomatikman pakete giden arkadaşların ürettiği izmaritler, kül tablalarının kapasitesini aşarak haliya kadar ulaşmıştı. Devrik şişeler ortama bir köprü altı havası katacak kadar dağınık duruyordu. Ayrıca kreatif bir arkadaşımız, sigara izmaritlerini duvar dibine yan yana dizerek bizler için hoş bir performans hazırlamıştı. Bulduğum bir torbaya önce bu sanat eserinden başlayarak bütün izmaritleri doldurdum. Izmaritlerle beraber torbaya boşaltılsa, kimsenin itiraz etmeyeceği kadar rezil bir görüntüye sahip kanepedeki arkadaşım kafasını "Kalk lan kalk!" diyerek dürttü. Dürttüğüm alkol duvarını aşmadı. Bir iki şişe alıp izmarit torbasıyla birlikte banyoyu temizleyen ev arkadaşımın yanına koştum. Ev arkadaşım, kusmak konusunda lavaboyla klozet arasında bir an kararsız kalan ve son kararına da (klozete) ulaşmadığı için bulantısına banyo zemininde son veren Bukowski'nin kâğıtlarını temizliyordu. Elimdekileri göstererek, "Bunları ne yapayım?" diye sordum. "Kendi dolabına koy, oraya bakmaz" dedi. Tam o sırada aşağıdan tekrar zile basıldı. Baskına gelen bir anneyi daha fazla bekletemedik. "Abi at artık anahtar!" dedim. Elimdekileri fermuarlı giysi dolabıma yerleştirip salona döndüm. Kanepedeki kafayı tekrar dürttüm. Gözünü açtı. "Kalk hadi, Nurgül Teyze geldi" dedim.

Kafasında Nurgül ismi bir anneye denk gelip ok gibi fırlayınca kadar biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Bulabildiğim iki şeyi daha alıp odama yöneldim. Koridorun tam ortasındayken kapı açıldı. Nurgül'le göz göze geldik. Gözleri gözlerimden ayrılarak elimdeki şişelerde sabitlendi. Yürümeye devam ettim. Arkamdan "Fırat!" diye seslendi. On saniye içinde elimdekileri bir sihirbaz gibi kaybedip yanında belirdim ve elini öptüm: "Hoş geldiniz Nurgül Teyze..."

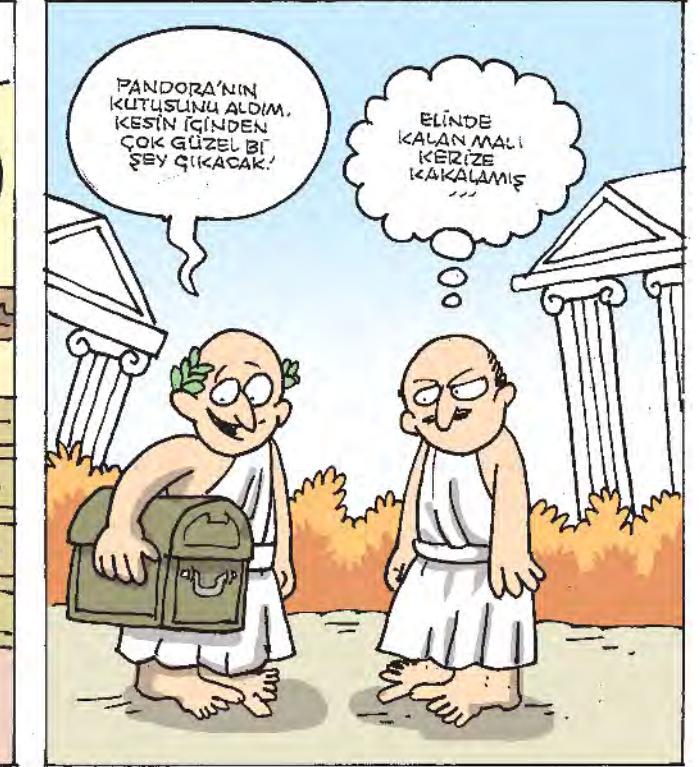
Aslında çok kaygı verici bir baskın değildi bu. Sonuçta üniversiteliydik ve içiyorduk. Ama Nurgül biraz farklıydı. Şaraba bulanmış tek bir geceyi bile istikbalimizin hiç çıkmayacak lekesi olarak algılayabilen, o devasa kaygısıyla tek bir izmaritin izini sürerek uluslararası uyuşturucu bağlantılarına ulaşabilen bir kafa yapısına sahipti. Bizler için tek vesait okula ulaştığımız, dikkatle dersi dinlediğimiz, doğru eve döndüğümüz ve floresan ışık altında inci gibi notalarımızı gözden geçirdiğimiz bir eğitim hayatı planlıyordu. Oysa şimdi daha sabahın köründe elinde şarap şişeleriyle dolanan bir adam ve salondaki kanepede yarı baygın yatan başka bir adamla

karşılaşmıştı. "Çağatay nerede?" dedi. Çağatay, tam o sırada sırası gelmiş acemi bir oyuncu gibi banyonun kapısını açıp, "Hayrola anne?" diyerek gösteri alanına dâhil oldu. Çok canlı görünüyordu, iki dakikada duş alarak pırl pırl çıkmıştı sahneye. O an garip bir hisse kapıldım. Sanki bu giriş, içinde entrikaların, yanlış anlamaların, arkadaşın dolanmalarını art arda patladığı kötü bir bulvar tiyatrosunun açılış sahnesi gibiydi. Az replikle başlayan rolümün ilerleyen saatlerde bir başrole dönüşeceğini henüz bilmiyordum.

Okuldan döndüğümde bambaşka bir evle karşılaştım. Eşyaların hepsi ilk taşınmadaki konumlarına geri dönmüşlerdi. Ev, hoş kokulu temizlik maddeleriyle ovularak üniversite ruhundan tamamen arındırılmıştı. Salona gittim. Nurgül Teyze küçük televizyondaki Ali Kırca'nın karşısında bezelye ayıklıyordu. "Temizlik mi yaptınız, yorulmasaydınız" dedim. Ali Kırca'ya bakarak, "Ev evikten çıkmış" dedi. Yüzüme bakmıyordu, bir şey demedim. Odama gidip dolabı kontrol ettim, şişeler ve izmarit torbası yok olmuştu. "Evden 6 çöp torbası pislik çıktı" dedi. Peşimden gelmişti, odamın kapısında duruyordu ve bu konuşmanın 6 çöp torbası pisliğin içeriğiyle ilgili olacağı çok belliydi. "Nurgül Teyze valla biz her gün böyle yaşıyoruz tabi, hafta sonu diye arkadaşlarla toplandık..." diyerek konuşmayı ben başlattım. Meğer kelimeler ağızda hazırda bekliyormuş. Sanki evin bütün pisliğini çöp torbalarına değil de kendi içine atmış gibi konuşmaya başladı:

"Sen de benim evladım sayılırsın. Yanlış anlama... Bak bugün anneni arayabiliyordum, aramadım (tehdide erken başlamıştı). Ben Çağatay'ın normalde içki sigara alışkanlığı olmadığını biliyorum (bilmiyordu, oğlu dün gece bu evin açık ara şarap tanısıydı). Fakat tabi her insan arkadaşlarından etkilenir (beni mi kastediyordu?). Sen ondan büyüksün (evet beni kastediyordu). Galiba dün eve gelenler senin arkadaşlarınmış (Haydaa!). Bak Çağatay'ın şimdi vize zamanı, birbirinize saygılı olun (Oha! Dün gece kendi şişesi bitince benimkine dadanan bu adam, bizim yüzümüzden çalışmadığını falan mı söylemişti annesine?) Dün gece doğru dürüst çalışmamış (evet söylemişti). Bak şimdilik annene bir şey demiycem ama ayağını denk al yani..." Konuşma burada kesiliyor. Final tehdidinden sonra cevap vermemi beklemeyen dönüp gitti. Dolabımdan çıkan 7 şişe şarapla yeni Dionysos ben ilan edilmişim. Nurgül tam 2 hafta kaldı. Her akşam odamdan Ali Kırca'nın sesini duydum. Memlekete döndüğü gün, Çağatay annesini servise bıraktıktan sonra elinde biralarla eve geldi. Hoş kokulu temizlik maddeleriyle ovularak istikbal parlatılan bu evi, Dionysos şenlikleri zamanına döndürmek ve benimle zayıflayan bağlarını yeniden kuvvetlendirmek istiyordu. Birayı açıp uzattı, aslında kendi istikbalini içini beni yakan bu adamı o an terslemem gerekiyordu. Yapmadım. Birayı alıp kafama diktim.

mustafa satıcı

FURKANÖZÇOBAN

AKIN

"Akın" dedim kendi kendime, "iyi düşün." ki bu çok sık yaptığım bir şey değildir. Kendime isimle hitap etmemden bahsediyorum. Daha önce belki bir iki defa... Sünnetimden hemen sonra söylediğimi hatırlıyorum. Parlak kağıtlarla süslenmiş yatağıma uzanmışım olan bitene anlam vermeye

çalışırken "Akın" dedim kendi kendime, "Korkunç başlayan gününün nasıl devam ettiğinin farkında mısın? Sabah çektiğin onca acının ardından şimdi henüz vücudundan atamadığın narkozun etkisiyle her şey daha parlak ve güzel, tanımadığın insanlardan hediyeler alıyorsun; aynı insanlar bizzat aromanı kattığın pilavı iştahla yerken gözlerinin içi gülüyor. Gelecek ne getirir bilinmez ancak hayatının en mutlu anlarını yaşıyor olabilirsin, değerini bil." Tüm bu cümleler, sünnet çağında bir çocuğun kurması için fazla karmaşık geldiyse ve anlattıklarına inanmadıysanız yanılıyorsunuz. Ben, uzun süre üstün zekalı sınıfa dahil olduğu düşünülen, iletişim becerileri erkenden gelişmiş, özel bir çocuktum, sonradan böyle oldum. Belki tüm görüşlerin onaylandığı, diyalektik düşmanı kapalı arkadaş grubum yüzünden, belki de sünnetimde narkozun tadını aldıktan sonra bir daha bırakmadığım zararlı alışkanlıklarım yüzünden, yıllar içinde sessiz ve alık birine dönüştüm. Bazen kendimi hayat denen çamaşır makinasını izlemeye dalmış otizmlili gibi hissediyorum, sonra kapalı arkadaş grubumdan Halil meyhaneye tuvaletinden dönüyor ve ben fark etmeden arkama geçip can acıtan bir el şakasıyla (kafaya şaplak) kendime gelmemi sağlıyor.

Halil kapalı arkadaş grubumun en kibarı, saygılı ve çalışkanı. Aramızda yıllar içinde kendini en iyi yetiştiren Halil'dir desem, sanırım yanlış olmam. Henüz yirmi yaşında Pendik-Kadıköy hattında direksiyon sallamaya başladığı günden beri dünyaya, üzerinde Borussia Dortmund, Bayern Munich, Pendik-Kadıköy, ve Lazkopat yazılı bir minibüs camından bakıp, amatör bir antropolog misali, sokağın nabzını tutuyor. Şimdi ayda bir buluştuğumuz meyhanede karşıma oturmuş, az önce yaptığı el şakasına (insanı solunum yolları hakkında düşünmeye iten, tedirgin edici kahrkahrıyla) gülmesi bitince kendini toparlayıp ciddi bir konuya girmeden önce takındığı tavra bürünüp, bir sigara yakıyor ve büyük resimde gördüklerini anlatmaya başlıyor: "Kanka durumlar çok kötü. Dünya daha önce daha önce vermediği sınavlar veriyor, daha beterlerini verecek. Sonumuz hayır olsun ama insanoğlu, anlayışını değiştirmede süreci, zor... Bak geçen bir yerde okudum..." Artık günümüzde, "bir yerde okumuştum" referansına itibar gösterilmemesi gerektiği kanaatindeyim. Sonuçta bir yer dediği, birinin Instagram hikayesi de olabilir. Ama önemli değil, dikkatle dinliyorum. "Pandemisiydi vesaire tamam da, esas bu fosil yakıtlar meselesi çok büyük sıkıntı yaratacak ben sana söyleyeyim; herkes, yediğine içtiğine, tükettiğine dikkat edecek, etmek zorunda!" Halil cümlelerin son üç kelimesini söylerken, eş zamanlı olarak yüzük parmağıyla masaya vuracak kadar hararetlenince, kalan rakısını tek dikişte bitirdi ve derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Bak kanka... Benim kebabla ilişkimi, eti ne kadar sevdiğimi biliyorsun değil mi?" Onayladım. "Ben bir süredir et yemiyorum, bunu biliyor muydun? Nereden bileceksin? Dosta düşmana duyurmadık millet gibi!" Masamızdan çıkan ses şiddetlendikçe, garsonların bakışları da sertleşti. "Nasıl bilinçleneceğiz? Bu işler (yine son üç kelimesi masaya tıklatmalı) nasıl düzelecek, bilmem. Sokağı izliyorum, insanların durumunu görüyorum ben Akın. Boşa sallamıyorum. İnsanların asık suratlarına baktığımda çok şey görüyorum ama umut göremiyorum, çok üzücü... Bazen diyorum ki basıp gideyim anasına satayım ama nereye gideceksin? Her yeri mahvettiler! Ulan imkanım olsa yemin ediyorum şu Elon Musk'ın aracına atlayıp Mars'a vın! Hem sen hep demez misin, 'sınırları zorlamak, sonuna kadar gitmek gerek' diye?" Yok Halil ben demedim öyle bir şey. "Ya? Kim dedi o zaman? Belki bir yerde okudum... Neyse."

Tribal Enfeksiyon CENGİZ ÜSTÜN

Yer altında bir yer buldum kendime rutubetli ve karanlık. İnsan daha ne ister? Gidebildiğim her gün gidiyorum, giderken yoldan kendime tost alıyorum, yerin iki kat altına inip kuytulara tostumu yiyorum. İnsan daha ne ister? Dostlar arkadaşlar ajans gibi bir şey açtılar, bana da "istediğin zaman gel, burada otur, tostunu ye, istersen çalış istersen otur, ama lütfen modemini ayarlarıyla oynama" dediler. Tekrar soruyorum, insan daha ne ister? Bazen gerçekten, ortada gerçek bir sebep yokken, cayır cayır çalışan, etrafına neşeyle internet saçan modemini ayarlarıyla oynamak ister. Ancak insanlar beni iyi tanıyor ve bana söz verdirdiler. Ben tost almak için girdiğim bakkalda bile tostun hazırlanmasını beklerken bakkalın kablosuz modemine istemsiz bir şehvetle bakıp alt dudağımı ısırarak bir insanım. Demek bakkalda çalışıyorsun? Mutlu musun burada, yarım ekmek tost kokusu ve soslu kazani buharının içinde? Yayıdığın internet dalgaları raflardaki parlak ambalajlı keklerden gofretlerden yansıyıp sana

geri dönerken, memnun musun? Ben hemen şu aşağıdaki ajans gibi yerde çalışıyorum, yani çalışmıyorum da, arkadaşlarımdan mekanı, gidip geliyorum. Ne bileyim, sigortalı bir iş bana göre değil, denedim daha önce ama mutsuz oldum. YAZAR OLDUĞUM İÇİN... Ha evet ya mizah falan yazıyorum. Neyse, artık sık görüşeceğiz sanırım, şimdilik hoşça kal... Benim kadar kötü flörtleşeni zor bulursunuz. Hemen yazar olduğumu söyledim, allahım benim neyim var, kim bilir hakkımda ne düşünecek?

"Bakkalın Modemi, Birinci Kitap: Açık Portlar" isimli erotik romanımda tabi ki bu diyalogu farklı aktaracağım, orada kendimi gizemli ve sessiz bir tost alıcısı olarak kurgulayacağım. Romanda ilk hamleyi modem yapacak, ben ise kendi dünyamda kafamın içinde yazıp durduğum romanlarda kaybolduğum için modemden gelen işaretleri anlamayacağım. (Ya da sinyalleri mi demeliyim? Mmh mmh mmh.) Bu durum modemim bana iyice hasta olmasına ve ısınmasına sebep olacak. Bir süre böyle küçük flörtler, yarım ekmek tost ve modemi ısınan bakkal ekseninde ilerler

roman, sonra bakkalın esrarengiz koşullar altında ölmesiyle modemle ben kendimizi karmaşık ve tehlikeli bir cinayet sarmalının içinde buluruz. Sanırım YAZAR ve aynı zamanda ÖZEL DEDEKTİF de olduğum için bakkalı kimin neden öldürdüğünü bulmak benim için kişisel bir durum haline gelir. Modemi de artık bakkal dükkanında kalamayacağı için evime alırım. Yazar olduğum için tek odalı bir evde yaşıyor olacağımdan evdeki tek yatağı modeme veririm ve modemim bütün itirazlarına rağmen yerde yatarım. Çünkü centilmenlik bunu gerektirir. Ancak gecenin ilerleyen saatlerinde modem yataktan iner, "korkuyorum, neler oluyor anlamıyorum, bütün hayatım o bakkal dükkanıydı ama şimdi kendimi tanımadığım koskoca bir şehirde dilini konuşmadığım insanların arasında kaybolmuş gibi hissediyorum, bu gece yanında yatabilir miyim?" diye sorar. Ben de tabi hayvan olmadığım için "tabi tabi yat, ama yerden soğuk geliyor, sıkıntı olmasın" derim, o da "unuttun mu ben bir modemim... Isınma yapan bir modem..." der. O gece birbirimizin oluru ve açık portlarımızı, kablolu bağlantı seçeneklerimizi keşfederiz. Sonra bakkalın cinayetini çözmek zorunda kalacağız sanırım, onu henüz düşünmedim.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Yapraklar dökülür, düşer uzaklardan/ Göklerde solmuş uzak bir bahçeden sanki /Ve geceleri ağır Dünya da düşer, kopmuş yıldızlardan/ Kayar yalnızlığa”

Rainer Maria Rilke/ “Güz”

“TAP TAP TAMIZIK”

İlk defa bir “Bilmece” ile karşılaştığım an’ı berrak bir şekilde hatırlıyorum. Mahallemizdeki o dede sormuştu. (yazmıştım o dede’yi) Zaten etrafındaki her şey anlaşılmaz, bulanık, müphem, tuhaf geliyordu, çocuksun. Hissettiğin ama adlandıramadığın seni çarpan o duygu; anlaşılamazlık duygusu, o ilk bilmeceyle karşılaştığında, ete kemiğe bürünüp göz kırpar sana. Birden. Acayiplik alenileşir. Muamma alnına dokunur. Sihirli/ tılsımlı sözlerin, şiirin, dinin, dansların, sanatın manatın henüz bir ve aynı şey olduğu zamanlardan; binlerce yıl ötelerinden... Bilinmezliğin karanlık korkulu gecelerinden kalma, o tekerlemeler. Bir ateş etrafında toplanılmış, duvarlarda koca gölgeler... Hemen anlarsın o göz kırpmayı. İçinde, derinlerinde onlara ait bir kayıt vardır. O ses tekrarları, kafiyelemler; hem şakacı hem de korkunç bir havası olan o hipnotik, sihirli/tılsımlı cümleler. (“Çinçinli hamam, kubbesi tamam...” “ne, Çin çin mi?”) Sadece bilmecelerden ibaret bir âlem içine doğmuş olduğun/düştüğün birden görünür hale gelir. Bilmece diyarı. “Esas konuşulacak mevzu bu işte” sevinirsin. Açık ederler sana. Hep sorsunlar istersin. Bitmesin. Başka yok mu? Sorunun cevabı değil. Sorulma şekli. “Şeyler”i, durumları bir bilmece olarak ortaya koymak; O. En azından “Muamma” ile yüzleşme çabası içinde gibi

“Oedipus ve Sfenks” Gustave Moreau 1826-1898

olmak. Gıdıklanmaya benzer bir şey. Sonra biraz büyüyünce görürsün ki her şey; hele hele en başta; kendin bile sana bir “bilmece” imiş. (“Psikanaliz” de yetmez, o da sınırlı) Gittiğim yerlerde, ülkelerde tanıştıklarıma, bilmediğim dillerde de olsa çocukken ilgilerini çekmiş bilmece sordum hep. Söylenişlerini dinlemek istedim. (“Tap tap tamızık/ Tamadiren tamızık/ Köleşesi bar/ Köyedirgan tamızık” Bana çok hoş geliyor. Bu yazdığım Türkçe. Kıpçak Türklerinin bir bilmece siymiş. “Tamızık” bilmece demekmiş. Anlamıyorum, ama sanki yeterince anlıyorum da...) Dörtbinyıllık Hint ilahiler kitabı Rig Vedalar’da da bilmece vardı. Sfenks de yoldan gelip geçene o

ünlü bilmece si soruyordu: “Sabah dört ayak üzerinde, öğlen iki ayak üzerinde ve akşam üç ayak üzerinde yürüyen yaratık hangisidir?” Bilemeyenleri öldürüyordu o kadın başlı, aslan gövdeli kuşkanatlı, yılan kuyruklu Sfenks. Hayatın muamması çocuk oyuncuğı değil; aynı zamanda tehlikeli. Muamma ile cebelleşmek. Eğlenceli başlasa da bir sürü bilmece “Ya bunu bileceksin, ya bu gece öleceksin” diye biterdi. Henüz bir çocukken bu ikilemle karşı karşıya kalırsın. Tuhaf bir sırtımayla sorulsa da; İş ciddi. Binbir gece masallarındaki hikâyede Çin-i Maçin ülkesinin güzeller güzeli

sultanı Mühre, çeşit çeşit diyarlardan kendisinin namını duyup da yollara düşen genç şehzadelere bir bilmece sormaktadır. Aday eğer cevabı bilirse kendisiyle evlenerek ülkenin başına geçecek, yok bilemezse kafası gidecektir. (gerçi sultan Mühre’nin bilmece si hiç masallara yakışır bir bilmece değildir maalesef, ilk okuduğumda çok şaşırmıştım, daha ziyade yeniyetmeliğimin kuru lise biyoloji sorularını andırıyordu;

Ömer Hayyam 1048-1131

soru şu; “Çam kozalağı ile servi kozalağı arasında nasıl bir ilişki vardır?” –belki Arapçası daha şiirsel bir etki mi bırakıyor, bilmiyorum–) Bilemeyen ölümü. Eski çağlarda kimi savaşlardan önce hükümdarlar karşı tarafa bir elçiyle bir bilmece gönderip bekliyorlar, diğer taraf eğer cevabı bilemezse

bu sefer ordularını yolluyorlarmış. Bu bile olurmuş. Sfenks’in sorusu? Oipidus bilmişti onu. “O insandır” demişti. Sabah; yani kendi hayatının sabah’ı sayılan bebekliğinde; dört ayak üzerinde emekleyen, öğlen; yani hayatının ortasında iki ayak üzerine dikilen, akşam: yaşlılığında da anca bastonuyla bir üçüncü ayak edinerek yürüyebilen; insan. Cevap bir muammanın çözümünden çok, bizi daha büyük bilmece nin kapısına götürüp bırakıyor. Kaderimiz. “Ölümlü oluşumuz” Dolayısıyla burada ne

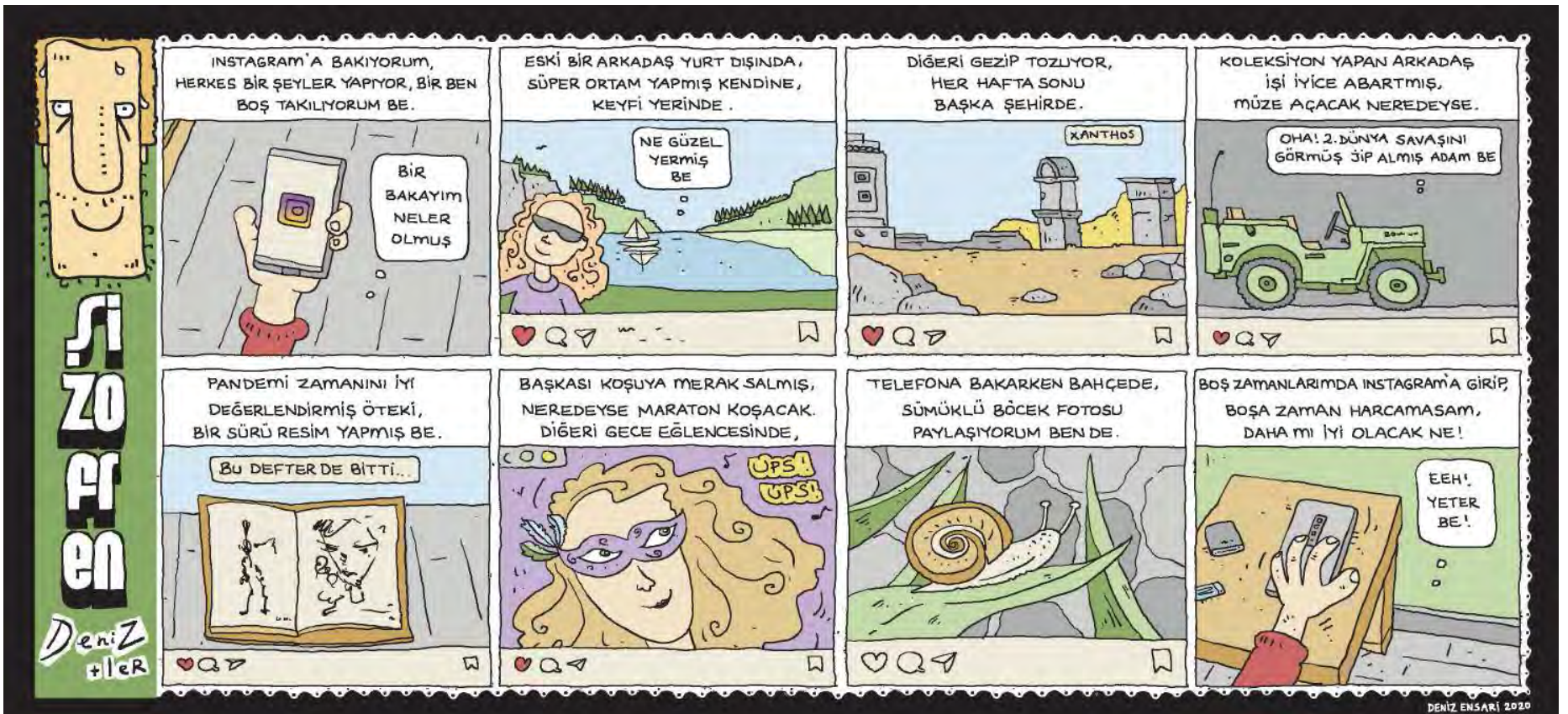

Rainer Maria Rilke 1875-1926

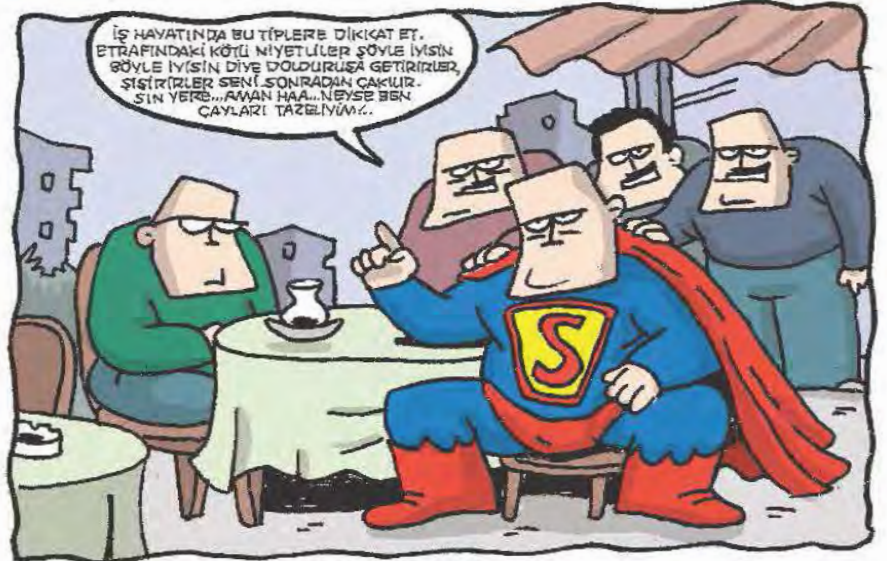
aradığımız. Nereden gelip nereye gittiğimiz. Hayyam bir rubaisinde meseleyi şöyle özetlemişti. “Ezeli sırları ne sen bilirsin ne de ben/ Bu muammayı ne sen okuyabilirsin ne de ben” bir başka rubaisi de şöyle: “Ne bilginler geldi, neler buldular! Mumlar gibi dünyaya ışık saldılar.

Hangisi yarıp geçti bu karanlığı? Birer masal söyleyip uyu kaldılar.”

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

ÖZER AYDOĞAN

æ Merhaba.

æEskiden üç çizer bir araya geldiğinde, “dergi mi çıkaracaklar lan acaba” diye düşünürdük. Şimdi üç çizer bir araya geldiğinde, “Youtube’a mı bir şey yapacaklar acaba” diye düşünüyoruz. Ya da başka bir şey. Ama kesinlikle dergi çıkarmayacaklarını biliyoruz artık. Ne acayip değil mi. Gerçekten çok acayip.

æYeri geliyor, insanın saniyede bir, dolu dolu çışı geliyor ya, o da çok acayip bir şey bence.

Sağlıklı insanın hem de. Yani tam olarak saniyede bir çışin gelmiyor ama bir bakıyorsun saniyede bir çışin gelmiş. Uykunun sana oynadığı bir oyun işte bu. Uykundan uyanıp çışe gidiyorsun, sonra geliyorsun, tekrar yatıyorsun, uyuyorsun, bir saniye sonra tekrar bir uyanıyorsun ki, hayvan gibi çışin gelmiş yine. Nasıl olabilir ya böyle bir şey. Uykunun sana oynadığı bir oyun işte bu. Uyuduğun zaman sen yoksun. Beş saat uyudun belki ama o beş saat yok. O yüzden o beş saat sana bir saniye gibi geliyor, her şey de ne kadar güzel, çok da güzel oluyor.

æ O değil de taşındığımız bu yeni site, bambaşka yepisyeni bir cumhuriyet gibi sanki bize. Resmen öyle. Bir kere herkes çok güler yüzlü. Yöneticiden güvenlik görevlisine kadar. Komşular da öyle. Eski site hep biraz sıkıntılıydı bu açıdan düşününce. Ne bileyim, site içinde hortumla dev kafes yıkaması yapmama izin vermiyorlardı mesela eski sitede. Bakkala gidiyordum, bakkalın imkanlarını kullanarak yıkıyordum ben de kafeslerimi. Örnek olarak veriyorum. Şimdi ne zaman yeni sitede hortumu elime alsam, kim geçse önümden, “kolay gelsin” diyor. Tanıyan tanımayan. Şaşıyorum. Hatta “kötü bir şey söyleyecekler” galiba diyorum önce, tırsıyorum inceden, “kolay gelsin”i duyuyorum, vallahı şaşıyorum. Eski sitenin enerjisi kötüymüş, bunu şimdi daha iyi anlıyorum. İnsan içindeyken çok anlamıyor. Kediye köpeğe kuşa da ayrı bir sevgi var bu yeni sitede. Bisikletçiler de var mesela. O da güzel. Eski sitede sadece ben vardım bisikletçi olarak, ve hiç istemiyorlardı bisikletimi. Özellikle ilk başlarda bayaa sorun etmişlerdi. Neymiş efendim, eve çıkarmayacaktım da bodruma koyacaktım, asansör pisleniyormuş. Bodrum ne lan zaten de, sağlam arıza çıkarmıştım. Sonra da “2 Teker 1 Yer” başlayınca televizyonda, bir sesleri kesilmişti. Televizyondan şikayet ederim diye korkmuşlardı bence. Pisler. Öyle işte.

æ Biraz önce kuzenim geldi yeni eve. Yeni eve gelmez belki diye düşünüyordum ama geldi. Hem ne gelme. Sanki hep geliyormuş gibi geldi. Yadırgamadan, sorgulamadan. Hop diye oturdu, attı kendini koltuğa. Ayı. “Yıllar önce de Marmaris’te ortamlarım olmuştu” dedi. “Ee” dedim. “Arkadaşlarım vardı işte” dedi. “Seninn” dedim. “Ne o, olamaz mı benim arkadaşlarım” dedi. “Olur da yani, ne bileyim, bilemedim” dedim. “Zaten içine ettim olayların, o ayrı da” dedi. “E tabii” dedim, “alışık olmayınca da arkadaşı da şeyapamazsın” dedim. “Yapamadım zaten” dedi. “Ne oldu ki” dedim. “Ne bileyim, Ertan diye bir arkadaş vardı mesela, Ezgi’den hoşlanıyordu, ama Ezgi ona yüz vermiyordu, ben de Ezgi’nin arkasından ileri geri konuştum, boş attım yani, salak salak şeyler söyledim, sonra bir gün Ezgi dükkânı bastı, o ara çantacıda çalışıyordum, laflar hep gitmiş tabii kulağına, küçük yer, tamamen benim geri zekallığım, ya sen bu dedikoduyla büyük şehirde yapacaksın, tertemiz, küçük yerde dedikodu yapılır mı, çı çı çı, neyse işte, saydırdı gitti, o ara Ertan İstanbul’a gitmişti, Ertan aradı, vay efendim sen Ezgi hakkında nasıl öyle konuşursun da, vay efendim de, zart da zurt da, Ezgi Ertan’a da söylemiş, Ertan’ı fiştekliyor bana, sonra bunlar gerçekten sevgili oldular, resmen ben ve benim karakersizliğim sebep oldu bunların sevgili olmalarına, iki sene kadar çıktılar sayemde, ne acayip değil mi ya düşününce” dedi. “Vallahi öyle” dedim. “Ezgi resmen iki sene minnet ödedi bence” dedi. “Öyle diyorsan öyledir bence” dedim. “Öyle öyle” dedi, “başka ne olacak” dedi. “Marmaris bir acayip yerd zaten” dedi. “Oo, bir hikaye daha geliyor galiba” dedim. “Tabii ki” dedi, “gelmez mi” dedi, “seni doyurmadan gitmem ben” dedi. “E hadi öyle olsun madem” dedim. “Sen biliyorsun, ben Doors’u çok seviyorum” dedi. “Evet” dedim. “Akşamları Marmaris meydana tezgah açıp kolye bilezik yüzük tarzı şeyler satıyordum, pirince isim yazıyordum” dedi. “Ee” dedim. “Doors hayranı bir turist ağabeyle tanışmıştım, her gün farklı bir Doors tişörtü oluyordu üzerinde, her akşam sohbet ediyorduk öyle, bir akşam gelmedi ama, ben de öyle müşteri de olmayınca sıkıldım, tezgahın başından biraz ayrılıp, ama tezgaha da bakarak, sahile doğru biraz yürümeye başladım, denizdeki balıklara bakarım diye düşündüm, tam böyle Atatürk heykelini, geçtim ki, bir baktım Doors hayranı turist beyefendi, heykelin arkasına saklanmış, orada öyle duruyor, benden kaçıyor, onu o an hemen anladım, göz göze geldik, selamlaştık ettik ama bir saçma oldu yani her şey o anda, sonra ben tezgahıma döndüm, ertesi akşam da, özür mahiyetinde bence, elinde hediye Doors tişörtüyle geldi, çok acayıptı gerçekten” dedi. “Tek bir şey soracağım” dedim. “Sor” dedi. “Giydin mi o tişörtü” dedim. “Eskitene kadar” dedi. “Üzerimde paralandı resmen” dedi, gitti. Sustum. Susmayıp da ne yapacaktım çünkü.

æ Hoşça kal.

“KOP GEL GÜL GİT!”

6 Kasım Cuma / Kadıköy Kılıç Mekan / Saat: 21.00 / bilgi: 0538 399 39 12

Hikayesi Olan Eserler

Yıldız Tilbe "Delikanlım" şarkısında artık Delikanlım demiymiş. "Delikanlı" diyor. Bunu şarkıya yapılan yorumlar

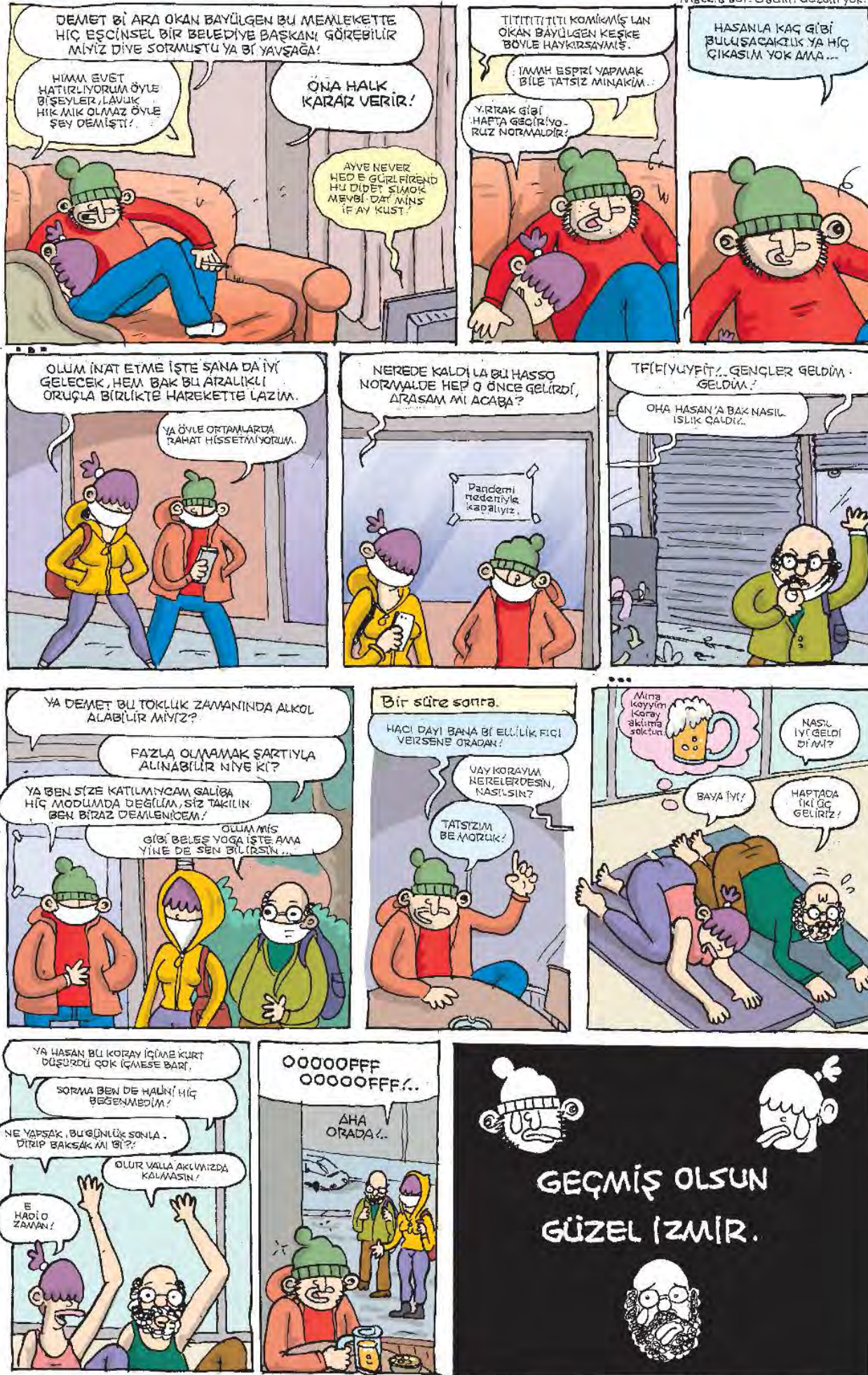
sayesinde fark ettim. Şarkıyı dinleyince de onaylamış oldum. Acaba neden diye düşündüm ve detaylı bir araştırma yaptım. Youtube kullanıcılarının yorumları benim için yeterli bir argüman. Detaylı araştırmadan kastım da bu. Yorumculara göre Yıldız Tilbe, şarkıyı yazdığı adamın artık bir başkasına ait olduğunu ve bu yüzden "Delikanlı" diye düzeltme yaptığını söylemiş. Müthiş. Bir de yine Youtube yorumcularının söylediğine göre Yıldız Tilbe bugüne kadar sayısız söz yazıp beste yapmış ancak hepsini piyasaya sürmemiş. Çöpe atmış. Yazarken ve söylerken o kadar etkilenmiş ve kötü olmuş ki ben dayanamıyorsam gençler intihar eder diyerek yayınlamamış bu eserleri. Bence bu da müthiş.

Duygusal bir dönemde miyim bilmiyorum ama nedense ben bu hikayelerden çok etkilendim. Günlerdir Yıldız Tilbe dinliyorum. Delikanlım'ın, Delikanlı'ya evrilmiş hikayesini yakın arkadaşlarımla da paylaştım ama benim kadar etkilenmediler. Hatta saçma diyenler de oldu. Ben de onlardan "Arkadaşım" değil de "Arkadaş" diye bahsetme kararı aldım. Bu arada beni etkileyen asıl şey sanatçının özgüveni. Yani Yıldız Tilbe demek ki yaptığı işe o kadar çok güveniyor ve bunları piyasaya sürerse intihar ederler diyebiliyor. Ben şimdi bir hikaye yazıp çöpe atamam. Aslında atmak isterim. Ama çıkıp da siz intihar etmeyin diye paylaşmadım desem s*ktir lan diyebilirsiniz. Tabii ki kendimi Yıldız Tilbe ile kıyaslamıyorum ama işine bu denli güvenmek de bence mükemmel bir olay.

Murat Kekilli bunu başaramadı mesela. Ya da ben intihar etmiyorsam kimse intihar etmez, sıkıntı yok devam diye düşünüp o şekilde yayınlamış da olabilir. Bu konuda en t*şkakkı hiç şüphesiz ki Yavuz Çetin'dir. Yaşamak İstemem'in stüdyo kaydı tamamlandıktan sonra Boğaz Köprüsünden atlayarak sizin ne yapacağınızı beni ilgilendirmes diyebilmiş. Bir gün ben de böyle şeyler yazmak isterim. Gerçi bu isimleri hep iyi anıyoruz ama beni anmayız. Çünkü ben bunu koz olarak kullanır ve işin duygusal kısmından biraz uzaklaşıyorum. Soğuturum kendimden. Herhangi bir hatanızda "Bakın elimde inanılmaz bir hikaye var ve yayınladığım an sonunuz gelir" diyerek bunu bir tehdit unsuruna dönüştürür ve çirkinleşirim.

Yine internet çöplüğünden edindiğim ve hepinizin bildiğine emin olduğum bir hikaye daha var. Kaan Tangöze'nin Bal şarkısını hiçbir konserde söylemediğine dair bir duyum aldım. Zayıf araştırmalarım beni buraya kadar getirdi. Bal diye bahsettiği kişi, intihar eden sevgilisiymiş. Düşününce bence bu da müthiş. Ergen zırvası duygusallığından bıktık diyebilirsiniz. Lütfen bir süreliğine idare edin beni. Kendimi Kaan Tangöze'nin yerine koyuyorum. Elimde böyle bir şarkı ve hikaye olsa ben her konser bağıra çağıra söyleyip bir de göz yaşı döker ve bunu kullanırım. Dizi ve film tekliflerini kesinlikle geri çevirmem. Bakın yine para beni nasıl değiştirdi ve karakterimi bozdu fark ettiniz değil mi?

Bana kalırsa hikayesi olan eserler duygusal adamlardan, çalkantılı hayatlardan ve dramdan besleniyor. Bunu en küçük fırsatta paraya dönüştürmeyi hayal eden benim gibi arsızlar için böyle şeyler pek de uygun değil.

Uykusuz

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayıncı ve çizimin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 4 KASIM 2020 | Sayı: 686

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

